GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

JOSUA OCH BEFÄLHAVAREN

Jos 5:13-6:5 • Kvällspredikan i G8B, 2018-08-12 • Johnny Lithell

INLEDNING

Vi fortsätter att titta på gammaltestamentliga texter som förutsäger och förklarar den kommande frälsaren. Vi gör det med utgångspunkten att hela Bibeln är en sammanhållen enhet som med sina många olika författare och många olika sorters texter ändå berättar en sammanhängande berättelse om hur Gud i kärlek och trofasthet fortsätter att söka och upprätta och försona sig med det folk han från början skapat till att ära och njuta av honom. Ett folk som ständigt gör uppror mot honom och går sin egen väg, och därmed mot sin undergång, men berättelsen kulminerar med att han sänder sin Enfödde Son att leva och dö i vårt ställe så att den som tror på honom kan ha evigt liv.

Vi har inte tagit texterna i någon särskild ordning, men texterna den här söndagen och de två föregående söndagarna har ändå råkat hamna i kronologisk ordning. Både Matt och jag har predikat om två olika uppror som folket gjorde mot Mose under sin vandring i öknen. Idag är vi i början av Josua bok; folket har vandrat i öknen i 40 år och nu är de i färd med att gå in i det land som Jakob och hans familj hade lämnat 400 år tidigare.

Låt oss slå upp Josua bok, kapitel 5, vers 13 och läsa texten. Josua kommer direkt efter de fem moseböckerna. Josua 5:13. Det är ett dramatiskt ögonblick. Folket har nu äntligen kommit in i landet, de har korsat Jordanfloden genom att Gud helt enkelt skar av floden och öppnade en torr väg – det blev som en mur av vatten – och hela folket kunde gå igenom. Och nu står de inför Jeriko. Den första staden, skräckingivande med höga murar och till synes omöjlig att inta. Låt oss läsa texten, Josua 5:13 till kapitel 6, vers 5.

> Josua 5:13–6:5 (SFB-14)
> 13 Medan Josua var vid Jeriko, hände det en gång att han lyfte blicken
> och fick se en man stå där framför honom med ett draget svärd i sin
> hand. Då gick Josua fram till honom och frågade honom: ”Tillhör du oss
> eller våra fiender?” 14 Han svarade: ”Nej, jag är befälhavare
> över Herrens här. Nu har jag kommit.” Då föll Josua ner till jorden på
> sitt ansikte, tillbad och sade till honom: ”Vad har min herre för
> budskap till sin tjänare?” 15 Befälhavaren över Herrens här sade då
> till Josua: ”Ta av dig dina skor, för platsen där du står är helig.”
> Och Josua gjorde så.
>
> **Jerikos fall**
> 1 Jeriko var stängt och tillbommat för Israels barn och ingen gick ut
> eller in. 2 Och Herren sade till Josua: ”Se, jag har gett Jeriko med
> dess kung och dess tappra stridsmän i din hand. 3 Tåga runt staden med
> alla stridsdugliga män, gå runt staden en gång. Så ska du göra i sex
> dagar. 4 Sju präster ska bära sju basuner gjorda av bagghorn framför
> arken. På sjunde dagen ska ni tåga runt staden sju gånger, och
> prästerna ska blåsa i basunerna. 5 När de blåser i baggens horn med

> utdragen ton och ni hör basunljudet ska hela folket höja ett kraftigt härskri. Då ska stadsmuren störta samman och folket ska storma in över den, var och en rakt fram.”

Det här är en så dramatisk och laddad och intressant situation att man nästan skulle kunna säga hur mycket som helst. Men håll i minnet att Josua har varit här förut, för 40 år sedan. Gud befriade alltså folket från slaveriet i Egypten och förde dem genom Röda havet och till berget Horeb. Sedan skickade de tolv spejare in i löfteslandet, bland annat Josua. Spejarna kom tillbaka, och tio av dem var vettskrämda. De såg att landet var allt vad Gud hade lovat att det skulle vara, men de kunde inte tro att det var möjligt för Gud att föra dem in. Två av spejarna, Josua och Kaleb var av annan uppfattning – de var övertygade att det skulle gå. Men folket gick på de tios linje och de klagade och önskade att de hade fått dö i Egypten. Josua och Kaleb rev sönder sina kläder och vädjade att folket inte skulle göra uppror mot Gud genom att vara rädda (intressant detalj!). Men då talade folket om att stena dem (4 Mos 14:10).

Så på grund av att de inte ville tro att Gud kunde föra dem in i landet lät Gud dem inte komma in förrän hela den generationen dött i öknen. Men nu har de alltså kommit in och Josua står inför den stad han utforskat 40 år tidigare. Så nu, vid hans livs absoluta höjdpunkt, möter han denna figur, denna man med draget svärd framför honom.

Hela händelsen är så galet intressant, men jag kan bara ge tre blixtsnabba observationer.

I. BEFÄLHAVAREN ÄR GUD

Den första observationen är att den här personen som Josua möter, han som står med draget svärd och kallar sig för befälhavaren över HERRENs här, är Gud. Det är Gud själv i mänsklig gestalt. Gud själv kom till jorden som människa för att befria sitt folk.

Många tänker att det här är en ängel. Men även om Bibeln inte lär oss särskilt mycket om änglar är det i alla fall helt tydligt att de inte under några omständigheter tillåter att man tillber dem. I slutet av Uppenbarelseboken – både i 19:10 och 22:9 – berättar författaren Johannes att han föll ner för ängelns fötter för att tillbe honom, men att ängeln säger ”Gör inte så! Jag är bara en medtjänare till dig och till dem som håller fast vid orden i denna bok. Gud ska du tillbe.”

Att tillbe en ängel är att tillbe något skapat. Det är avgudadyrkan. Det är den mest destruktiva synden. Men i vår text ser vi hur Josua faller ner på sitt ansikte och tillber den här personen. Men den här personen stoppar honom inte. Tvärtom, han säger ”ta av dig dina skor, för platsen där du står är helig.” Det är precis som när Mose möter Gud i den brinnande busken.

Mose står inför Gud själv. Redan här ser vi hur Gud är treenig. Här är en person som är Gud, men som också är sänd från Gud. Det är treenighetens andra person. Josua står inför Guds enfödde; oskapad, omätlig, evig, allsmäktig, ljus av ljus, sann Gud av sann Gud – honom som vi fått lära känna som Jesus Kristus.

II. JESUS VÄLJER INTE SIDA – VI VÄLJER

Den andra observationen är att Jesus inte väljer sida om han är för oss eller mot oss. Det är vi som väljer om vi är för eller mot honom. Det är precis den frågan Josua ställer: ”tillhör du oss eller våra fiender?” Jesus svarar: ”Nej.”

Han är inte min assistent. Han är inte min coach. Han är Gud. Det enda sättet att förhålla sig till honom är att förhålla sig till honom som herre och kung. Han håller hela universum i sin hand och känner alla stjärnor vid namn. Han är den upphöjde kungen som Jesaja mötte i templet, inför vilken serafer täcker sina ansikten ständigt ropar ”helig, helig, helig!”

Alla kommer till Kristus att frågar om han ska vara med oss i vår lilla kampanj, i vårt projekt, vad det nu är. Jag skulle tro att vi alla börjar där på det ena eller det andra sättet. Vi talar ibland om att bjuda in Jesus i vårt liv. Men andlig mognad handlar om att Jesus inte alls är min assistent, utan att jag som kristen får dö bort från mitt eget projekt och leva det liv som han leder mig in i, genom att följa hans ord.

III. DET DRAGNA SVÄRDET – AVSLUTNING

Den tredje observationen är att Jesus står som en krigsman med draget svärd. Det dragna svärdet leder tankarna till hur Gud drev ut den upproriska människan öster om Edens lustgård och förseglade lustgården med det flammande svärdets lågor.

Vägen till Gud är stängd. Som syndare kan vi aldrig komma förbi svärdet. Men hur kom det sig att Josua inte behövde gå under svärdet?

Svaret finns i Kristi kors. 1400 år senare spikades befälhavaren för Guds arméer upp på ett kors. Han tog svärdet i sin egen kropp, och han gav sitt liv så att Josua skulle kunna få leva. Han gav sitt liv så att var och en som tror på honom inte ska gå under, utan ha evigt liv. Amen.